

РЕШЕНИЕ

№ 192

гр. Пловдив , 10.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛОВДИВ, XXI НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ в публично заседание на десети февруари, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Георги Р. Гетов

при участието на секретаря Сийка К. Радева като разгледа докладваното от Георги Р. Гетов Административно наказателно дело № 20205330208049 по описа за 2020 година

Производството е по реда на **чл. 59 и следващите от ЗАНН.**

Образувано е по жалба от Я. Н. Я., ЕГН: *****, с адрес: с. М., общ. М, обл. П., ул. "****", № * **против** Наказателно постановление № 05237/03.12.2020 г., издадено от В. И. И. – ***, с което на основание чл. 65, ал. 1 от Закона за стоковите борси и тържищата (ЗСБТ) на жалбоподателя е наложено административно наказание „глоба“ в размер на **400 (четиристотин) лева** за нарушение по чл. 57, ал. 2 вр. ал. 1, т. 2 и т. 3 от ЗСБТ.

В жалбата се навеждат бланкетни доводи за незаконосъобразност и необоснованост на атакуваното наказателно постановление (НП). Моли се за неговата отмяна. В съдебно заседание, редовно призован, жалбоподателят не се явява и не се представлява.

Въззиваемата страна със съпроводително писмо с вх. № 56147/29.12.2020 г., с което изпраща жалбата и административната преписка, взема становище описаното в наказателното постановление нарушение да е доказано и моли жалбата да бъде оставена без уважение. В съдебно заседание въззиваемата страна се представлява от старши юрисконсулт Г.Г., който поддържа наказателното постановление и оспорва жалбата. Пледира жалбоподателят да е годен субект на вмененото му във вина административно нарушение. Претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателствени материали, поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено следното:

Жалбата е подадена от Я. Н. Я., спрямо когото е наложено административното наказание, следователно от лице с надлежна процесуална легитимация. Екземпляр от наказателното постановление е връчен на жалбоподателя на 09.12.2020 г., установено от приложеното към преписката известие за доставяне, а жалбата е подадена на 15.12.2020 г. (пред Районен съд – Пловдив и препратена за окомплектоване на административнонаказващия орган), поради което 7-дневният срок по чл. 59, ал. 2 от ЗАНН е спазен, а жалбата е **допустима**. Разгледана по същество, същата е **основателна**, поради което атакуваното наказателно постановление следва да бъде отменено по следните съображения:

От **фактическа страна** съдът приема за установено следното:

На 30.09.2020 г. свид. Е. Т. Г. - *** в ***, извършил проверка в регистрирано стоково тържище „Агроасу“ ЕАД, с. Първенец, община Родопи. На територията на тържището се намирал жалбоподателят Я. Н. Я., който продавал зеле, разпределено в чували по 15 кг всеки - общо 250 кг, на цена от 0,40 лева. Зелето било произведено от В. Я. М. – дъщеря на жалбоподателя, която била регистриран земеделски производител. Същата имала издадена от Областна дирекция „Земеделие“ гр. Пловдив регистрационна карта на земеделския производител от 21.02.2012 г., както и анкетна карта за регистрация на земеделски стопанин от 30.01.2020 г. В полза на жалбоподателя било съставено и пълномощно от 28.09.2020 г., с което земеделският производител М. го упълномощавала да продава произведените от нея стоки.

По време на проверката свид. Г. изискал от жалбоподателя да му представи документи за регистрация като земеделски производител, както и за безопасността, произхода и собствеността на стоката. Жалбоподателят се притеснил и разтреперил, обяснил на свид. Г. за съществуването на горепосочените документи, както и че те се съхранявали от дъщеря му. На място свид. Г. съставил акт за установяване на административно нарушение (АУАН) с бл. № 0005237 от 30.09.2020 г. против жалбоподателя Я., в негово присъствие и в присъствието на свидетел. На жалбоподателя бил връчен препис от акта срещу разписка.

На 02.10.2020 г. жалбоподателят подал писмено възражение против АУАН, към което приложил копия от съставеното в негова полза пълномощно, от регистрационната карта за земеделски производител в полза на дъщеря му, както и от анкетна карта за регистрация на земеделски стопанин.

Въз основа на така съставения АУАН и на останалите материали по административната преписка било издадено обжалваното в настоящото производство наказателно постановление.

По доказателствата:

Фактическата обстановка съдът прие за установена от събраните и проверени гласни доказателствени средства и от писмените доказателства по

делото.

От показанията на свид. Е. Т. Г. се установяват времето и мястото на извършената проверка – на 30.09.2020 г. на стоково тържище „Агроасу“ ЕАД в с. Първенец, както и че жалбоподателят Я. е присъствал на тържището, където е продавал стока – зеле, разпределено в чували по 15 кг. Свидетелят изяснява, че по време на проверката жалбоподателят е уведомил контролните органи, че продавал стоката по пълномощие от дъщеря си, която била земеделски производител и съхранявала документите, удостоверяващи това обстоятелство, поради което не може да ги представи. Показанията на свид. Г. са източник на доказателствена информация и за начина, по който по принцип контролните органи от ДКСБТ извършват проверки и вида документи, които изискват. Свидетелят уточнява, че приемат продаваната стока да е съпроводена с необходимите документи за безопасност, произход и собственост, ако им бъдат представени регистрация за земеделски производител и анкетна карта. Съдът дава вяра на показанията на свид. Г. като подробни, последователни и добросъвестно дадени от незаинтересован по делото свидетел.

От регистрационна карта на земеделския производител от 21.02.2012 г., издадена от Областна дирекция „Земеделие“ гр. Пловдив, се установява, че В. Я. М. е била регистрирана като земеделски производител.

От пълномощно с упълномощител В. Я. М. и упълномощен Я. Н. Я. се изяснява, че жалбоподателят е бил упълномощен да продава на зеленчукови борси, тържища и пазари произведените от земеделския производител В. Я. М. зеленчуци, семена и посадъчен материал.

От Заповед № РД-09-227/14.10.2019 г. на председателя на ДКСБТ се установява, че АУАН е съставен от надлежно оправомощено лице. Компетентността на административнонаказващия орган произтича пряко от разпоредбата на чл. 66 от ЗСБТ.

При така установените факти съдът приема следното от **правна страна**:

Актът за установяване на административно нарушение е съставен от оправомощено лице, предявен е за запознаване със съдържанието му на нарушителя и му е връчен препис срещу разписка. В шестмесечния срок по чл. 34, ал. 3 от ЗАНН е издадено и обжалваното наказателно постановление – от материално и териториално компетентен орган.

От събраните и проверени по делото доказателства се установява, че на посочените в НП време и място – на 30.09.2020 г. на територията на регистрирано стоково тържище „Агроасу“ ЕАД, с. Първенец, община Родопи, жалбоподателят Я. е продавал зеле, разпределено в чували от 15 кг. Установява се още, че продаваната стока била произведена от дъщерята на жалбоподателя Я., която била регистриран земеделски производител. От своя страна жалбоподателят бил упълномощен да продава произведената стока. Доказа се и че към датата на проверката в полза на жалбоподателя е било съставено надлежно пълномощно, а за продаваната стока са били издадени

анкетна карта за регистрация на земеделски стопанин и документ за регистрация на земеделски производител.

Жалбоподателят е наказан за нарушение по чл.57, ал.2 вр. ал.1, т.2 и т.3 от ЗСБТ, която норма вменява задължение на продавача на стоково тържище да съхранява и предоставя на купувачите нормативно изискуемите документи, които придружават стоката, относно нейната безопасност или декларация от производителя, когато такива документи не се издават, както и документи за произхода и собствеността на стоката. Нито в обстоятелствената част на АУАН, нито на наказателното постановление обаче е посочено кои конкретно са тези документи, които е следвало да придружават стоката. Вместо това както актосъставителят, така и наказващият орган просто са преписали законовата разпоредба. Подобен подход не представлява надлежно изпълнение на задължението за описание на нарушението. Правните норми, описващи състава на административното нарушение, си служат с общи и абстрактни правни понятия, за да могат да имат повтарящо се действие неограничен брой пъти, когато се осъществят фактите, предвидени в хипотезата им, и спрямо широк кръг адресати. Задължение на актосъставителя и на административнонаказващия орган е да запълнят тези общи понятия с твърдения за конкретни факти от обективната действителност, индивидуализирани по време, място и начин на извършване. Настоящият състав приема, че това изискване не е изпълнено при описанието на процесното деяние.

В случая в материалния закон, включително в допълнителните разпоредби на ЗСБТ, няма легална дефиниция за това кои са изискуемите документи за произход, собственост и безопасност, поради което административнонаказващият орган е бил длъжен да посочи и конкретизира кои са тези документи за качествените характеристики на стоката, както и кои са нормативно изискуемите документи, които трябва да я придружават, относно нейната безопасност - така изрично *Решение № 1151 от 17.05.2012 г. по к.а.н.д. № 239/2012 г. на Административен съд – Пловдив*.

Така констатираната непълнота при описанието на нарушението представлява неизпълнение на задълженията по чл.42, т.4 от ЗАНН и по чл.57, ал.1, т.5 от ЗАНН и категорично попада в категорията на съществени процесуални нарушения. Това е така, тъй като ненадлежното описание на нарушението влече два тежки порока, които не могат да се санират във фазата на обжалване на НП пред съда – на първо място съществено е ограничено правото на защита на жалбоподателя, а на следващо място е препятстван и съдебният контрол. В тази връзка от показанията на свид. Г. се установи, че документите, които е трябвало да представи жалбоподателят, са документ за регистрация като земеделски производител и анкетна карта към нея. Следователно има конкретни и ясно индивидуализирани по своя вид документи, които се изискват от продавачите на стоковите тържища и на пазарите на производителите. Видно е и че чрез приетата от съда необходимост за посочването на тези документи в АУАН и в НП по никакъв

начин не се поставят никакви завишени или неизпълними изисквания.

Препятстването на съдебния контрол е пряка последица от липсата на надлежно описание на нарушението. В тази връзка предметът на доказване по делото се определя именно с описанието на нарушението от фактическа страна, направено още при съставянето на АУАН. Това налага както в АУАН, така и в НП да бъдат описани конкретни факти, а не да се борава единствено с правни изводи. Така, ако се твърдеше, че при проверката от продавача на стоковото тържище е поискано да представи анкетна карта за регистрация на земеделски производител и регистрационна карта на земеделския производител, които да са документи, удостоверяващи безопасността, произхода и собствеността на продаваната стока, то би имало надлежно твърдение за конкретни и индивидуализирани факти. Използваният вместо това подход от наказващия орган просто да посочи, че при проверката не били представени „съответните документи“ или да препише законовата разпоредба, представлява директен правен извод, който е направен въз основа на неясни факти.

Все в тази връзка няма как деянието да не излиза винаги съставомерно, когато просто се преписва законът, именно поради причината, че деецът е поставен в положението да се брани срещу готови правни изводи. По делото обаче остава напълно неясно кои точно документи е изискал контролният орган по време на проверката. Така например възможно е да са били изискани не регистрацията за земеделски производител и анкетната карта, а други по вид документи, които да не служат за установяването на безопасността, произхода и собствеността на стоката. Непредставянето от жалбоподателя на поискани му такива документи би било несъставомерно деяние. Съдът обаче не би могъл да извърши тази проверка, тъй като в случая изначално извън предмета на доказване е останало какви точно документи са изискани конкретно от жалбоподателя Я. по време на процесната проверка. Недопустимо е съдът a priori да презюмира, че наказващият орган е наложил наказанието именно за тези факти, които действително се подвеждат под дадената правна квалификация, поради което да липсва задължение фактите да бъдат описвани. Проверката за обоснованост и за правилното приложение на материалния закон изисква да има посочени ясни, конкретни и недвусмислени факти, които наказващият орган е приел за установени, за да провери съдът дали тези факти се подвеждат под състава на приетата за нарушена правна норма. Противното би означавало съдът да прояви **недопустима предубеденост**, като приеме, че АНО е дал надлежна правна квалификация, макар и да не знае с точност на кои конкретно факти.

Нагледно този проблем при описанието на нарушението може да бъде демонстриран и при съобразяване на показанията на свид. Г.. Същият сочи, че за безопасността на стоката от продавачите на подконтролните по ЗСБТ места се изисква да бъдат представени отново изброените два вида документи – за регистрация като земеделски производител и анкетна карта. Свидетелят обаче заяви, че безопасността не установяват по декларация от производителя.

Съгласно чл. 57, ал. 1, т. 2 от ЗСБТ продавачът на стоково тържище и на пазар на производителите е длъжен да предоставя на купувачите нормативно изискуемите документи, които придружават стоката, относно нейната безопасност или декларация от производителя, когато такива документи не се издават. Следователно е възможно проверяваното лице да представи документ, който контролният орган да не приеме за надлежен, но когато в АУАН и НП е описано единствено „не представя съответните документи“ както наказващият орган, така и съдът са лишени от възможност да извършват проверка за правилността на извода на актосъставителя, тъй като са поставени пред директен правен извод и при липсващи факти. Отново от показанията на свид. Г. се установи и че проверките на стоковите тържища и пазарите на производителите не се извършват общо и абстрактно, каквото е описанието на вмененото на жалбоподателя нарушение, а по правило от проверяваните се изисква да представят конкретни по вид документи. Именно с този стандарт, наложен при извършването на проверките, следва да бъде съобразена и дейността по установяване на нарушението чрез съставен АУАН и по неговото наказване чрез издаването на НП. Съдът при преценката си законосъобразност и обоснованост на наказателното постановление не може да се ръководи от предположения, т.е. как обикновено и по принцип се извършват проверките, нито пък може да запълва празнотите в описанието на нарушението от доказателствата, като същите са събрани за пръв път в съдебното производство, което има характер на въззивно. В резултат неясно остана по делото както какви са били конкретните документи, поискани от жалбоподателя Я. по време на процесната проверка, така и за непредставянето на кои конкретно документи той е наказан.

Правото на защита на жалбоподателя и възможността му да участва адекватно в процеса безспорно изисква още от момента на образуване на производството и предявяването му на своеобразното административно обвинение той да бъде уведомен за точните и ясни фактически рамки на това обвинение. Това изискване не е надлежно изпълнено. За да може жалбоподателят да оборва тезата на наказващия орган и да докаже, че всъщност е изпълнил своето задължение, на първо място той трябва да знае кое е това задължение, което се твърди, че не е осъществил.

Така формулираните от съда указания по приложението на процесуалния закон и по-конкретно към изискванията за описание на нарушението, което да отговаря на стандарта по чл. 42, т. 4 и по чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН, са трайно и последователно поддържани в съдебната практика - така *Решение № 2349 от 12.11.2018 г. по к.а.н.д. № 2394/2018 г. на XXVI състав на Административен съд – Пловдив*; *Решение № 1734 от 19.10.2017 г. по к.а.н.д. № 2189/2017 г. на XX състав на Административен съд – Пловдив*; *Решение № 2234 от 14.12.2017 г. по к.а.н.д. № 2918/2017 г. на XXIV състав на Административен съд – Пловдив*; *Решение № 1151 от 17.05.2012 г. по к.а.н.д. № 239/2012 г. на Административен съд – Пловдив*. За настоящия съдебен състав остава непонятна проявената упоритост от наказващия орган въпреки

трайните указания на съда, те да бъдат подминавани, negliжирани и незначитани, а административнонаказателната дейност на наказващата администрация да не бъде приведена в съответствие с изискванията на закона. Всякакви възражения, че отмяната на НП водела до ненаказване на дееца са ирелевантни за преценката дали производството е законосъобразно проведено. Налагането на наказание не може да се превръща в самоцел. Касае се за правораздавателна дейност, която се осъществява при ясни процедурни правила. Тяхното спазване, включително и изискването за надлежно фактическо описание на нарушението, е императивно задължение за наказващия орган и не може да бъде поставяно в зависимост от това дали в резултат ще се достигне до отмяна на наказателното постановление. Така мотивиран, съдът приема, че при издаването на обжалваното наказателно постановление е допуснато съществено процесуално нарушение по чл. 42, т.4 и по чл.57, ал.1, т.5 от ЗАНН, изразяващо се в липса на надлежно описание на нарушението от фактическа страна. Този порок има за пряка последица нарушено право на защита на жалбоподателя и изначална неяснота и неопределеност в предмета на доказване по делото, пречатваща съдебния контрол, поради което наказателното постановление като незаконосъобразно трябва да бъде отменено.

Отделно от гореизложеното, по делото се установява, че необходимите в случая регистрационна карта на земеделски производител, анкетна карта, ведно с пълномощно в полза на жалбоподателя са били представени пред наказващия орган още на втория ден след проверката, видно от датата на пощенското клеймо върху плика, с който е изпратен възражението против АУАН. Всички документи са били издадени значително време преди датата на самата проверка, а не са нарочно съставени за целта на производството. Представени са в изключително кратък срок след деянието. Липсват данни за настъпили вредни последици, нито за предходни нарушения от страна на жалбоподателя, който се цени като лице с изключително ниска степен на лична обществена опасност, като доказано по делото е разполагал с всички изискуеми документи, доказващи произхода, собствеността и безопасността на продаваната стока, но просто в конкретния ден не са били съхранявани на същото място заедно със стоката. При сходна фактическа обстановка в *Решение № 314 от 02.03.2017 г. по к.а.н.д. № 3081/2016 г. на XXI състав на Административен съд – Пловдив* и *Решение № 83 от 16.01.2015 г. по к.а.н.д. № 2831/2014 г. на XXIV състав на Административен съд – Пловдив* е прието, че обществената опасност се явява по-ниска спрямо обикновените случаи на нарушения от този вид и най-лекото предвидено наказание се явява несъразмерно тежко спрямо конкретно извършеното деяние, а постигането на целите на чл. 12 от ЗАНН е било възможно и с отправянето на предупреждение, че при повторно извършване на нарушение на дееца ще бъде наложено наказание. Изложените в наказателното постановление съображения да бъде отказано квалифицирането на случая като маловажен, тъй като защитаваните обществени отношения били с висока степен на

обществена значимост, не се споделят, тъй като обществената значимост е неотнositима към преценката за маловажност на нарушението. Всяко едно съставомерно деяние по чл. 57, ал. 2 вр. ал. 1, т. 2 и т. 3 от ЗСБТ би нарушило или поставило в опасност един и същи вид обществени отношения. Да се приеме тезата на АНО, означава отнапред да се изключи възможността всякога нарушение с тази правна квалификация да е маловажен случай. Ако законодателят е желаел да изключи приложението на чл. 28 от ЗАНН спрямо тези деяния, щеше да го направи изрично, както например с разпоредбата на чл. 415в от КТ. Щом не го е сторил, административнонаказващият орган не може да „дописва“ закона, при това като сам формулира допълнителни ограничения за административнонаказателно отговорните лице, които ограничения обаче нямат легална опора. Преценката за маловажност се прави въз основа на степента на обществена опасност на деянието и на дееца, съпоставени с обикновените случаи на нарушения от съответния вид, а не според значимостта, която наказващият орган придава на едни или други обществени отношения. По тези съображения съдът приема, че правилата за маловажност на случая са приложими спрямо процесното деяние, което се явява отделно и самостоятелно основание за незаконосъобразност на наказателното постановление и за неговата отмяна.

С оглед изхода на делото право на вземане за разноси възниква единствено за жалбоподателя. Последният не е доказал извършването на разноси в хода на процеса, нито е поискал овъзмездяването на такива, поради което разноси не следва да бъдат присъждани в полза на никоя от страните.

Така мотивиран и на основание чл. 63, ал. 1, изр. 1, предл. трето от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 05237/03.12.2020 г., издадено от В. И. И. – ***, с което на Я. Н. Я., ЕГН: *****, с адрес: с. .М, общ. М., обл. П., ул. „***“ № * на основание чл. 65, ал. 1 от Закона за стоковите борси и тържищата е наложено административно наказание „глоба“ в размер на **400 (четиристотин) лева** за нарушение по чл. 57, ал. 2 вр. ал. 1, т. 2 и т. 3 от Закона за стоковите борси и тържищата.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба на основанията, посочени в Наказателно-процесуалния кодекс, по реда на Административнопроцесуалния кодекс пред Административен съд – Пловдив в 14-дневен срок от получаване на съобщението от страните, че решението е изготвено.

Съдия при Районен съд – Пловдив: _____